

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 905/2023
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Градско саобраћајно предузеће Београд“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Иван Рајковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3113/22 од 30.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3113/22 од 30.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3113/22 од 30.09.2022. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1186/22 од 21.06.2022. године, па је тужени обавезан да тужиоцу плати на име разлике висине накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у готовом новцу за јануар 2019. године износ од 148,50 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2019. године до исплате и на име разлике накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у боновима за јануар 2019. године износ од 239,20 динара са законском затезном каматом од 15.02.2019. године до исплате, као и да му надокнади парничне трошкове у износу од 42.800,00 динара. Тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући ради опреза да Врховни касациони суд о ревизији одлучи као о посебној по члану 404. ЗПП.

Ревизија је дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), па је Врховни касациони суд

испитао правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог и није спорна висина постављеног захтева, али је спорно постојање правног основа за његову исплату.

Првостепени суд је становишта да је тужбени захтев неоснован из разлога што је у месецу јануару 2019. године тужени, као корисник јавних средстава, био у обавези да примени императивну одредбу члана 4. Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/2014), којом је било предвиђено да су ништаве одредбе општег или појединачног акта (осим појединачног акта којим се плата повећава по основу напредовања) којим се повећавају основице, коефицијенти и други елементи, односно уводе нови елементи, на основу којих се повећава износ плата и другог сталног примања код субјекта који је корисник јавних средстава, донетог за време примене овог закона.

Другостепени суд не прихвата наведено становиште, позивајући се на члан 118. став 1. тачка 5. Закона о раду, којом одредбом је прописано право запосленог на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за исхрану у току рада, ако послодавац ово право није обезбедио на други начин. Према одредби члана 64. став 1. Колективног уговора туженог, запослени има право на месечну накнаду за трошкове исхране у току рада у висини од 500,00 динара по радном дану, с тим што ће се 300,00 динара исплатити у новцу, а 200,00 динара у боновима за исхрану, а на основу става 3. месечна накнада за исхрану у току рада исплаћује се по истеку месеца истовремено са коначном исплатом зараде, а на основу присуства на раду запосленог за текући месец. Одредбом члана 105. Закона о раду прописано је шта чини зараду, а одредбом члана 118. став 1. тачка 5. истог закона прописано је право запослених на накнаду трошкова за исхрану, из којих разлога је другостепени суд првостепену пресуду преиначио.

По становишту Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право.

Право на накнаду трошкова исхране, као право запослених по одредби члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005 ... 75/2014), постојало је као признато право запослених по Колективном уговору туженог, који је донет пре Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/2014 и 95/2018). Колективним уговором било је предвиђено право на накнаду трошкова исхране у износу од 300,00 динара дневно у новцу, а по члану 63. став 1. Колективног уговора туженог од 28.01.2015. године накнада у новцу није мењана, већ је предвиђено право на накнаду трошкова од 200,00 динара у боновима. Оваквом споразумом послодавац је право обезбедио на други начин у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду. На изнети начин, тужилац је на основу одредбе Колективног уговора туженог стекао право на накнаду трошкова исхране у новцу и боновима, како је то колективним уговором предвиђено, а пошто тужилац право неспорно није остварио, следи обавеза туженог на исплату по правном

основу накнаде штете у складу са члановима 154. Закона о облигационим односима и 164. Закона о раду.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**